

Preguntes a fer-se des de l'esquerra a Catalunya

Dm, 4/12/2012 per Joaquim Maria C...

[Per què teniu por?](#)

El passat dilluns 12 de novembre, el Josep M. Balcells periodista i exdiputat de Ciutadans pel Canvi, va escriure al Punt-Avui un article titulat: "Somnis i crisis".

En ell diu: Abans era l'esquerra la que parlava de somnis, sovint barrejats amb utopia. Ara és al dreta que ho sap fer. L'esquerra, la més clàssica, toca tant de peus a terra que no s'atreveix a posar fites que lis emblen inabastables. La història l'ha escarmentada".

Això ho deia abans de les eleccions catalanes, suposo referint-se sobre tot al PSC, sense saber encara quans diputats perdria aquest partit i sense saber que CIU també en perdria uns quants més.

L'esquerra clàssica, el PSC, entre nosaltres sobre el qual cada cop és més difícil col·locar-lo en l'esquerra, pel fet de no posicionar-se clarament per la sobirania catalana, ha creat un buit nacional en el nostre país, notable. En molta part encara s'ha deixat portar per uns tòpics dogmàtics d'anàlisi del nacionalisme com quelcom burgès que ha calat en certs sectors de la nostra esquerra popular. Lamentablement altres sectors d'altres partits d'esquerres també han caigut en aquests tòpics. Encara avui dia, penso que des d'una bona part de l'esquerra catalana, s'analitza CIU de manera massa simplista, com la dreta (això sí civilitzada) burgesa, liberal, davant la qual visceralment (dogmàticament?) cal estar-hi en contra. No s'acaba de comprendre la història de Convergència i d' Unió d'arrels socialdemòcrates i amb una certa sensibilitat social, ni s'acaba entendre que en els militants i votants d'aquests dos partits que es presenten de fa temps en coalició, hi ha una pluralitat i complexitats altes. Llavors la crítica que es fa a CIU és lleugerament esbiaixada ja que no es té prou en compte que hi ha militants i votants de CIU que tenen aquesta sensibilitat social i que si no són d'esquerres s'hi acosten molt. No és fàcil identificar el posicionament de CIU entre l'esquerra i la dreta, ja que en el seu interior hi ha molta varietat. És veritat que actualment CIU es posiciona més vers el centre-dreta, i que Unió està més a la dreta (no fou així en els seus orígens) però a vegades prenen posicions de centre-esquerra i obren les portes a pactes amb l'esquerra tradicional o no, sobre tot si es troben punts comuns en el tema del sobiranisme català. I no solament en aquesta qüestió sinó que fins i tot CIU pot ser procliu a acceptar correccions en el seu programa econòmic per apropar-lo als plantejaments originals més socials. Per això necessita d' ERC, del PSC i d' ICV i ara també de la CUP. Veurem en el proper govern i Parlament com això es pot materialitzar. Per això des de l'esquerra jo no faria escarafalls a un govern de concentració CIU, ERC i ICV (i la CUP) i fins i tot amb el PSC, per aconseguir l' estat propi, o com a mínim amb un recolzament clar, sincer i transparent en aquest tema, encara que sigui des de l'oposició per part de tots aquests partits. Una anàlisi més acurada, precisa i fina sobre CIU des de l'esquerra, permetria uns pactes més clars sense desidentificar-se ningú, i a la vegada unes estratègies de l'esquerra més objectives, i més centrades en els seus propis programes, sense necessitat d'oposar-se frontalment i adolescent a CIU.

Un altre manca de perspectiva en la crítica que fa l'esquerra a CIU, és la inhibició sobre les arrels cristianes (o d'una manera relativa i parcial d'entendre el

cristianisme) que tenen ambdós partits: CDC i UDC. Si tingues en compte aquesta dimensió, l'esquerra podria ser també més acurada i comprensiva a l'hora de captar certes reaccions, actituds i sensibilitats de dirigents, militants i votants de CIU, que pel seu cristianisme, poden esdevenir o són més humans i més sensibles a les situacions de precarietat, i de necessitats de les poblacions més fràgils o empobrides. I per altra banda l'esquerra podria recordar (sobre tot tenint en compte que part de les seves bases també són cristianes, d'origen en els valors, i de militants i votants i dirigents que ho són) que el cristianisme ens porta a no tenir por, a tenir confiança amb el poble, i a ser fidels a les veus i crits de la gent més necessitada. D'aquesta manera es podria recordar a la gent de CIU que avancessin en aquest sentit, i decantar-los més cap el terreny propi de l'esquerra. Aquesta mancança de l'esquerra és, fruit encara de no tenir una anàlisi del paper important que el fet religiós té en la societat. Les esquerres encara han d'avançar molt en valorar el fons espiritual i religiós que hi ha en les persones i en els pobles, a més de les ètiques, ideologies i estratègies econòmiques i polítiques, per comprendre què ens passa i en quina societat plural vivim.

Per altra banda, el PSC i a vegades altres partits d'esquerra també han creat un buit social, ja que, com comenta Balcells, s'han inhibit massa de la utopia, de les emocions en política i del somnis. La prova és que l'esquerra que ha assumit el sentiment nacional que té aquesta dimensió emotiva, ha guanyat votants, i ha evitat que fos manipulat o assumit en exclusiva pel centre-dreta o fins i tot per la dreta. El tocar massa de peus a terra, o millor dit el centrament en la gestió administrativa (necessària per altra banda), l'allunyament del dia a dia al carrer, a prop de les voluntats, sentiments i desigs de la gent, i una crítica centrada en les retallades, ha creat el buit d'horitzó i d'utopia que és essencial en la política de l'esquerra, i ha donat una imatge massa de "gent empipada, trista i pessimista" contrària a l'esperança que han d'oferir els programes esquerrans en positiu. Hagués estat millor un reconeixement real de la situació perplexa i difícil en la qual ens trobem amb els canvis socials planetaris i la crisi social que no as les pica-baralles a vegades massa infantils en que han entrat massa sovint, els partits polítics.

Esperem doncs que els somnis, la passió, l'emotivitat i unes bones propostes encara que siguin humils siguin la llum orientativa de les esquerres d'aquest país. Així sortirem de les pors, del sentiments d'inferioritat, i passarem confiats a donar esperança.